

Ковтун Станіслав Григорович

Народився 4 березня 1986 року у селі Атюша, Коропського району, Чернігівської області. Після закінчення восьмого класу Атюшівської загальноосвітньої школи вступив на навчання до Чернігівського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. По закінченню ліцею продовжив здобувати фах військового у Харківському інституті танкових військ, де отримав диплом з відзнакою та ступінь бакалавра.

Активно займався спортом. Здобув срібну медаль по гирьовому спорту на чемпіонаті України серед вищих навчальних військових закладів, був призером чемпіонату України по бойовому самбо.

Коли розпочалися бойові дії на сході, С. Ковтун добровольцем вступив до лав Збройних Сил України.

Воював у складі 25-ї Дніпропетровської десантної високомобільної бригади, брав участь у багатьох бойових операціях, останнім часом був командиром танку.

Загинув 31 липня 2014 року від снайперського вогню під час бою за місто Шахтарськ Донецької області.

Указом Президента України №873/2014 від 14 листопада 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного

суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

– Станіслав служив у 25-й окремій повітряно-десантній бригаді в Гвардійському на Дніпропетровщині, – каже районний військовий комісар Олександр Кальченко. – Загинув під містом Шахтарськом.

Про останні дні і години життя Станіслава Ковтуна ми запитали в його товариша по службі, який приїхав з поля бою.

– Заходили в місто, намагались його звільнити, – розповідає Дмитро. – Чотири доби тримали бій, на нас сипали мінометами... А на п'ятий день почали відступати. Нарвалися на блокпост, на засідку. Стас виліз по пояс з танку, щоб поміняти короб на СВТ, стрічку з патронами. Уже поставив, перезарядив. І тут у шию йому поцілів снайпер... Він загинув відразу, без мук. Сталося це 31 липня, близько сьомої ранку.

Стас був командиром танка. Він прикривав відхід нашого батальйону. Був дуже сміливим (хто б ще насмілювався у бою міняти короб), веселим, відкритим, усіх підбадьорював, рвався в бій. Увесь наш взвод учив бойовому самбо. А ще був великим патріотом. Значно більшим, ніж я. На цю тему ми постійно сперечалися, навіть сварилися. Ми з ним відразу потоваришували, як тільки він прийшов. Спочатку був моїм підлеглим. Я його навчив з БМД стріляти. Він схоплював усе на льоту. За два дні освоїв управління цією машиною, чітко виконував завдання. Коли поїхали на схід, з нами було два танки. І командира одного з них, офіцера, поранили. Стас став на його місце, бо вмів керувати танком. ...Лине молитва. Із церкви на сильних плечах солдати виносять уквітчану труну. Запилюженою сільською вулицею довга процесія прямує на кладовище. Поховали героя з військовими почестями.

[fApwRLFrTzA](https://www.youtube.com/watch?v=ApwRLFrTzA)